

ГАЗЕТА ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНВАЛІДІВ «УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ»

НАШЕ ЖИТТЯ

www.ourlife.in.ua

№ 2 (2503) ЛЮТИЙ 2020

**УСЕ ЗАЛЕЖИТЬ
ВІД САМОЇ ЛЮДИНИ**
ІНТЕРВ'Ю З ЛІДІЄЮ ОСТАПЧУК

Усе залежить
від самої людини

2-3 стор.

ГАЗЕТА ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНВАЛІДІВ «УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ»

НАШЕ ЖИТТЯ

<http://ourlife.in.ua>

Індекс 60981

Видається з 1967 року

Газета виходить раз на місяць

№ 02 (2503) лютий 2020

- замовлення № 3301402
- підписано до друку — 24.02.2020
- тираж — 2 846 прим.

Регістраційний № 753, серія KB,
від 28 липня 1994 р.

Державне видавництво «Преса України»,
03047, Київ-47, просп. Перемоги, 50.

Комп'ютерний набір і верстка виконані
відділом організаційної та видавничої
роботи виконавчого апарату ЦП УТОГ

Редактор — Н. Каменська

Комп'ютерна верстка та дизайн — П. Моргунов

Адреса редакції: 03150, м. Київ-150, вул. Велика Васильківська, 74.

контакти:

тел.: (044) 287 21 80

ourlife@ukr.net,

ourlife.utog@gmail.com

<https://ourlife.in.ua>

<https://t.me/ourlifeinua>

ТРИВАЄ КОНКУРС «УЧИТЕЛЬ, ПЕРЕД ІМЕНЕМ ТВОЇМ...»

Інформація «НЖ»

Нагадуємо, що триває творче змагання серед наших читачів, яке визначить, хто з них краще за всіх розповів про своїх вчителів, вихователів, наставників на виробництві. Цей конкурс розпочався у 2019-му, а завершити його планується у вересні цього року.

Чергову публікацію, присвячену світлій пам'яті Секачевої Ніни Гнатівни — глухого педагога, яка багато зробила для своїх учнів з порушеннями слуху, передаючи їм свій досвід, знання, цінні людські якості, ви можете прочитати на 9 сторінці сьогоднішнього номера газети. А для тих, хто ще не приєднався до учасників нашого конкурсу, нагадаємо його умови.

Учасниками конкурсу можуть бути члени УТОГ різного віку, які надсилають на конкурс до газети свої нариси про нечуючих вчителів, вихователів, керівників гуртків, наставників на виробництві та інших осіб, які займаються навчально-педагогічною діяльністю.

У нарисі необхідно використовувати достовірні відомості про реальних осіб (вказати прізвище, ім'я та по батькові вчителя, його посаду, місце роботи); відповідальність за достовірність інформації несе її автор.

Від одного автора можна надіслати лише один нарис. **Розмір тексту українською мовою має бути не більше 1 друкованого аркуша формату А4 (шрифт Times New Roman розміром 12–14 друкарських пунктів, через 1–1,5 міжрядкові інтервали), або не більше 2 аркушів формату А4 рукописного тексту почерком середнього розміру.**

Автору нарису необхідно обов'язково **вказати своє прізвище, ім'я, по батькові, домашню адресу та контакти для зв'язку.**

До публікації бажано додати **якісне фото** героя нарису чи 2–3 інші світлини за темою.

До журі конкурсу входять творчі працівники газети «Наше життя» УТОГ і активісти Об'єднання нечуючих педагогів.

Надсилайте на конкурс до газети свої нариси про нечуючих вчителів, вихователів, керівників гуртків, наставників на виробництві та інших осіб, які займаються навчально-педагогічною діяльністю

Переможцям — авторам нарисів та героям публікацій, які вибороли призові місця, будуть вручені премії та дипломи.

Підсумки конкурсу будуть опубліковані в газеті «Наше життя» УТОГ, на її сайті, а також на сайті Об'єднання нечуючих педагогів.

УСЕ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД САМОЇ ЛЮДИНИ

Інтерв'ю з Лідією Остапчук

**Тетяна КОРНІЄНКО,
Наталія
КАМЕНСЬКА**

Слова, винесені у заголовок нашої публікації, сказала колись молоденькій студентці Київського технікуму легкої промисловості Лідіі Остапчук її вчителька, наставниця і «друга мама» — Наталія Василівна Іванюшева.

З того часу минуло вже понад три десятки років... Заступник директора з навчально-виховної роботи Білоцерківського ВП «Весна» УТОГ Л.І. Остапчук не лише добре запам'ятала уроки Н.В. Іванюшевої та інших наставників, які зустрічалися на її життєвому шляху, а й на власному прикладі довела, що все справді залежить від самої людини, від її старання, вміння і знань.

— Лідіє Іванівно, після закінчення Київської спецшколи № 9 Ви вступили до Київського технікуму легкої промисловості. Чому обрали саме цей заклад?

— На той час, коли я закінчила школу, вибір навчальних закладів для подальшого навчання був обмежений: Херсонське медичне училище (спеціальність — зубний технік) і Київський технікум легкої промисловості (механік швейного обладнання). Тоді я активно займалася спортом, а в Київському технікумі були великі можливості не лише для навчання, а й для спортивних занять. Тож за порадою своїх друзів-спортсменів я зупинила свій вибір саме на КТЛП.

Розмовляючи з молоддю, наводжу свій власний приклад, як я колись починала, як поступово долала труднощі на своєму життєвому шляху

Звичайно, хвилювалася, що буду робити з дипломом механіка. Але все ж подала документи, склала іспити й потрапила до групи, в якій було 13 хлопців та 3 дівчат. На велике щастя, у нас був хороший куратор — Наталія Василівна Іванюшева. Помітивши мої переживання, вона сказала прості й мудрі слова, які я запам'ятала на все життя: «Головне — вивчитися, і життя тебе направить на правильний шлях, але все у твоїх руках, все залежить від тебе самої».

Мені було цікаво вчитися, були хороші вчителі,

і я закінчила технікум з відзнакою. Одночасно займалася спортом, захищала честь збірних України з волейболу. Це був дуже насичений і яскравий період у житті.

— Як склався Ваш життєвий шлях після закінчення навчання в технікумі у 1987 році?

— Я отримала направлення Центрального правління УТОГ на підприємство у Білій Церкві. Мріяла залишитися в столиці, але на той час не було можливості, тому вирішила взяти направлення саме до Білої Церкви — це близько від Києва.

— А Ви родом звідки?

— Я народилася на Волині, але коли після хвороби частково втратила слух, батьки почали шукати для мене школу, де б я отримала гарну освіту. Обрали саме Київ. Ну а далі я опинилася в Білій Церкві... І так вийшло, що я вже 33 роки живу і працюю у цьому чудовому місті.

Спочатку була наладчиком швейного обладнання, а через місяць мені запропонували посаду контролера з якості продукції і я погодилася. Вчилася, набирала досвіду, дивилася як люди працюють і так поступово дізнавалася все більше про виробництво. До речі, коли я прийшла на підприємство, заступником директора з навчально-виховної роботи працював Василь Павлович Сандугей. Він підтримував мене, допомагав освоїтися на новому місці.

1995 року мене перевели на посаду майстра швейної дільниці, через два роки призначили начальником цеху, у 2001 році перевели на посаду інженера з підготовки виробництва, а у 2007-му призначили заступником директора з навчально-виховної роботи. Стосовно останньої посади — це була несподіва-

на пропозиція, складно було перейти від виробничої сфери до вирішення суто соціальних питань. Мені треба було заново вчитися, освоювати нову ділянку роботи. Та й не любила я займатися паперами, мене більше цікавила робота з людьми й організація виробничого процесу...

— Мабуть, у теперішній роботі знадобилося все, що є у Вашому особистому життєвому і професійному доробку, всі знання і досвід.

— Так, мені це дуже допомагає. Адже знаючи виробництво і вимоги, які стоять перед робітниками, легше знайти з ними спільну мову. На підприємстві зараз працюють 74 особи, з них з порушеннями слуху — 50. Питання, що стосуються соціальної роботи, дуже важливі, особливо велике значення має інформаційно-роз'яснювальна робота серед осіб, які через втрату слуху мають обмеження в отриманні інформації. Для цього я сама маю володіти нею, щоб, якщо потрібно, виправити людину, допомогти їй, підказати... Дуже важливо знайти підходи до кожного, вміти переконати людей, спрямувати їх на стабільне та якісне виконання дорученої роботи.

— Ваше підприємство посідає гідне місце серед швейних підприємств УТОГ. Як вам зараз працюється? Чи є робота, зарплата, кадри?

— Ми починали працювати зі спецодягом, шили для військових та поліції, і обладнання у нас було відповідне. Тепер вже сьомий рік працюємо з німецькою фірмою з пошиття легкого одягу з трикотажу — з ним раніше наші люди не працювали. Початок був складний, адже вимоги з якості у замовника дуже високі. Все було нове — й асортимент, і технології, й обладнання. На технічне переоснащення отримали фінансову підтримку Фонду соціального захисту осіб з інвалідністю, крім того наше підприємство вкладало у придбання нової техніки власні зароблені кошти. Тепер у нас нове зручне і сучасне обладнання. Люди навчилися на ньому працювати й, можна сказати, стали професіоналами.

На жаль, на сьогодні кадрові питання постають у нас дуже гостро — молоді на підприємстві мало. Ми постійно даємо оголошення про прийом на роботу, умови в нас хороші, зарплата теж непогана, але молодь не поспішає йти на виробництво і це питання для нас дуже болюче.

Якщо приходять молодий працівник, він часто не має бажання терпляче навчатися і хоча б спробувати показати себе в роботі.

Розмовляючи з молоддю, наводжу свій власний

приклад, як я колись починала, як поступово долала труднощі на своєму життєвому шляху. Дію і молоді раджу діяти за девізом: «Витри соплі й допоможи собі сам».

— Які у Вас стосунки з Білоцерківською ТО УТОГ та Будинком культури УТОГ?

— Ми з головою ТО УТОГ Л.В. Глазковою та директором ДК УТОГ А.К. Сумовською завжди допомагаємо одна одній в роботі, проводимо спільні заходи. Запрошуємо на підприємство самодіяльних артистів для відзначення святкових подій, але самі розумієте, що у нас виробництво і кожна хвилинка дуже важлива й цінна: нам потрібно дотримуватися планів, виконувати норми, своєчасно відправляти продукцію, ми цим живемо, і нам гроші ніхто не подарує. Тому враховуємо і виробничі потреби, щоб зайве не відволікати людей від роботи — проводимо такі заходи у перерву або у вільний час.

— Якщо можна, трохи про те, як Ви особисто любляете проводити свій вільний час.

— На першому місці у мене, звичайно, сім'я і діти, а також дача, де я люблю відпочивати. Там, на природі, я забуваю про всі свої проблеми, радію кожній квітці, сонцю, небу і від цього отримую велике задоволення, відпочиваю душею і на роботу після таких вихідних приходжу з гарним настроєм.

Ну а загалом стараюся жити наповненим цікавим життям, адже воно таке коротке... Колись прочитала такий мудрий вислів: «Життя це книга, але з кожним днем сторінок стає все менше і менше, тому цінуйте своє життя».

— Дякуємо Вам за інтерв'ю, Лідіє Іванівно, і бажаємо Вам здоров'я і подальших успіхів!

Відео — на сайті газети. Фото — на 2-й сторінці обкладинки

ЗА ПІДСУМКАМИ КРУГЛОГО СТОЛУ

Інформація «НЖ»

Продовження. Початок в № 1

Інформаційні матеріали щодо стану дотримання прав і свобод осіб з інвалідністю, в тому числі осіб із порушеннями слуху

Дотримання соціальних прав Право на пільги

На сьогодні пільги та гарантії соціального захисту осіб з інвалідністю визначені в Законі України «Про основи захищеності осіб з інвалідністю в Україні» (далі — Закон). Відповідно до зазначеного Закону особам з інвалідністю, в тому числі зі слуху та зору, передбачено низку пільг і державних гарантій.

Однак існує ряд проблемних питань щодо фактичного стану реалізації прав осіб з інвалідністю під час отримання встановлених пільг і гарантій, зокрема це стосується такого.

1. Відповідно до статті 35 Закону особи з інвалідністю мають право на позачергове і пільгове встановлення квартирних телефонів за рахунок видатків, що здійснюються з місцевих бюджетів і враховуються під час визначення обсягу міжбюджетних трансфертів. Порядок і умови встановлення телефонів особам з інвалідністю визначається Кабінетом Міністрів України з урахуванням пропозицій всеукраїнських громадських організацій осіб з інвалідністю.

За результатами моніторингу з'ясовано, що в більшості місцевих бюджетів видатки на вказані послуги не передбачено.

Під час моніторингових візитів до 16 територіальних центрів соціального обслуговування (надання соціальних послуг) з питань дотримання прав людини і громадянина у сфері соціального захисту в умовах децентралізації встановлено відсутність у переліку затверджених соціальних послуг, а саме послуги перекладача жестової мови

Законом передбачено, що особам з інвалідністю зі слуху надаються послуги із сурдоперекладу та сурдотехніка. Надання цих послуг забезпечується відповідно до Закону України «Про соціальні послуги» в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Однак необхідно зазначити, що фінансування надання соціальних послуг згідно із Законом України «Про соціальні послуги» здійснюється виключно за кошти місцевих бюджетів.

2. Згідно зі статтею 38 Закону особам із інвалідністю і дітям з інвалідністю надаються безоплатно або на пільгових умовах на підставі індивідуальних програм реабілітації послуги соціально-побутового і медичного обслуговування, технічні та інші засоби реабілітації (зокрема, сурдотехнічні засоби, мобільні телефони для письмового спілкування тощо), вироби медичного призначення (у тому числі слухові та голосоутворювальні апарати тощо), а також автомобілі, крісла колісні з електроприводом — за наявності відповідного медичного висновку.

Порядок забезпечення технічними та іншими засобами реабілітації осіб з інвалідністю, дітей з інвалідністю (в тому числі зі слуху) і виплати грошової компенсації вартості за самостійно придбані технічні та інші засоби реабілітації, перелік таких засобів затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 05.04.2012 № 321 (в редакції постанови Кабінету Міністрів України від 14.03.2018 № 238).

Фінансування видатків здійснюється за бюджетною програмою КПКВК 2507030 «Заходи із соціальної, трудової та професійної реабілітації осіб з інвалідністю».

Питання полягає у фактичному забезпеченні осіб з інвалідністю, в тому числі зі слуху, відповідними засобами реабілітації, строках отримання та якості таких виробів.

Упродовж 2019 року до Уповноваженого з прав людей з інвалідністю надходило чимало звернень громадян, яким встановлено інвалідність, щодо порушення їхнього права на отримання відповідного засобу реабілітації, за яким вони звернулися із заявою та необхідними документами до органу соціального захисту населення ще в 2018 році.

Далі буде

НА ВІСТРІ ПИТАННЯ — СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ

Проблеми та механізм розв'язання і покращення соціального захисту осіб з інвалідністю зі слуху та зору — саме таким був лейтмотив ділового засідання Комітету Верховної Ради України з питань соціальної політики та захисту прав ветеранів 12 лютого 2020 року, яке було проведено головиною Комітету Галиною Третяковою.

За стіл перемовин стосовно стратегії вирішення соціальних проблем сіли заступник міністра соціальної політики України Віталій Музиченко, народні депутати України — члени Комітету Верховної Ради України з питань соціальної політики та захисту прав ветеранів, представники інших центральних органів виконавчої влади — з одного боку, з іншого — не менш поважні і впливові керівники всеукраїнських громад-

Звичайно, обидві сторони розуміють, що питання вимагає значних фінансових впливань, але розуміють і наявність соціальної напруги в умовах економічної нестабільності

ських організацій осіб з інвалідністю — Українського товариства глухих і Українського товариства сліпих.

І.І. Чепчина та В.М. Більчич порушили низку гострих і актуальних питань, які необхідно розв'язати в найближчій перспективі. Звичайно, обидві сторони розуміють, що питання вимагає значних фінансових впливань, але розуміють і наявність соціальної напруги в умовах економічної нестабільності.

Отже, робота, спрямована на захист осіб з інвалідністю, продовжується.

ІСТОРІЯ ТА СЬОГОДЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ СУРДОПЕДАГОГІКИ

ВОЛОДИМИР ШЕВЧЕНКО,

кандидат педагогічних наук, старший науковий співробітник відділу освіти дітей з порушеннями слуху Інституту спеціальної педагогіки і психології імені Миколи Ярмаченка НАПН України

Вітчизняна сурдопедагогіка, пройшовши тривалий і непростий шлях становлення, розвитку та визнання, продовжує рухатись вперед. Цьому сприяють не лише наукові розробки, діяльність громадських організацій, досягнення осіб з порушеннями слуху тощо. Значний внесок у її розвиток забезпечують спеціальні загальноосвітні навчальні заклади. По-різному складалась їх доля: були злеті і падіння, вони з'являлись та йшли у небуття. Проте всі навчальні заклади для дітей з порушеннями слуху зробили вагомий внесок у розвиток вітчизняної сурдопедагогіки та продовжують творити історію.

Здійснимо короткий експрес в історію та згадаємо заклади, які **минулого року відзначили ювілейні дати**: Ужгородська спеціальна загальноосвітня школа-інтернат I–III ступенів Закарпатської облради — 115 років, Житомирська спеціальна загальноосвітня школа-інтернат Житомирської облради — 90 років, Сосницький навчально-реабілітаційний центр Чернігівської облради — 85 років, Новоушицька спеціальна загальноосвітня школа-інтернат Хмельницької облради, Острозька спеціальна загальноосвітня школа-інтернат I–III ступенів Рівненської облради, Криворізький багатoproфільний навчально-реабілітаційний центр «Сузір'я» ДОР — 80 років, Кам'янець-Подільський багатoproфільний навчально-реабілітаційний центр — 75 років, Одеська спеціальна загальноосвітня школа-інтернат № 97 I–II ступенів — 70 років, Сватівська обласна спеціальна загальноосвітня школа-інтернат — 55 років, Косівщинська спеціальна ЗОШ-інтернат Сумського району — 30 років, Хмельницька спеціальна загальноосвітня школа № 33 — 20 років.

2020 року виповнюється 215 років українській сурдопедагогіці. 1805 року граф польського походження Юзеф-Август Ілінський відкрив у Романові на Житомирщині перший в Російській імперії заклад для навчання дітей, позбавлених слуху, — «Романівський інститут глухонімих». Граф Ілінський не планував ставати першовідкривачем цієї справи, він лише хотів дати освіту глу-

хонімих дітям, які проживали на його землях. А вийшло так, що його ім'я назавжди закарбоване в історії сурдопедагогіки, і не лише вітчизняної, оскільки заклад в Романові був відкритий серед перших у світі.

2020 року
виповнюється
**215 років українській
сурдопедагогіці**

Також **цей рік буде ювілейним** для наступних закладів: Львівська спеціальна загальноосвітня школа-інтернат Марії Покрови — 190 років, навчальний заклад I–III ступенів «Навчально-реабілітаційний центр № 6» м. Києва — 120 років, Луганська школа-інтернат — 90 років, Болградська спеціальна загальноосвітня школа-інтернат I–III ступенів, Терновлянський навчально-реабілітаційний центр, Володимир-Волинська спеціальна загальноосвітня школа-інтернат — святкують 75 років, Підкамінська спеціальна школа I–III ступенів з поглибленою професійною підготовкою — 70 років, Феодосійська спеціальна школа-інтернат — 65 років, Кропивницьке навчально-виховне об'єднання № 3 «Спеціальна загальноосвітня школа I–III ступенів — дитячий садок» — 25 років.

Далі буде.

Юзеф-Август Ілінський

КАЗКОВИЙ БУДИНОЧОК ЗМІНЮЄ СВОЄ ПРИЗНАЧЕННЯ?

Лариса МАЛИНОВИЧ

Якщо до Львівської школи Марії Покрови для глухих дітей останнім часом прикута увага громадськості, то про долю дошкільного закладу освіти для дітей зі стійкими порушеннями слуху ніхто не згадує. А даремно...

Відкритий у Львові у 1981 році дитячий садочок для дітей з порушеннями слуху (ДЗО № 35) налічував групу для слабкочуючих та 3 групи — для глухих, тобто до 40 вихованців. Це явно перевищувало норму (яка складає 6 дітей — в групі глухих та 9 — у слабкочуючих), але відповідало потребам часу. Садочок забезпечував корекційним навчанням дітей з усієї Львівщини.

Очолювала заклад людина без спеціальної освіти, зате з великим серцем та педагогічним талантом — Леся Михайлівна Ганусин. Взавшись до справи з ентузіазмом, вона зуміла не лише наповнити колишній маєток дитячим сміхом, а й розпочала ретельну діяльність із добору кадрів. Зі школи № 101 для глухих дітей у м. Львові до садочка прийшли вихователі та вчителі-сурдопедагоги, які прагнули стати другими мамами для діточок.

Складні 90-ті садок переживав мужньо завдяки зусиллям його очільниці, яка забезпечувала як вихованців, так і педагогів гуманітарною допомогою. Це стало серйозною підтримкою для багатьох родин, які мали дітей з порушеннями слуху, оскільки тоді масово згорталася діяльність підприємств, на яких працювали глухі: «Карпати», «Автоавантажувач», «Біофізприлад», «Мотозавод», зменшили потужності ШП «Силует» УТОГ, Бродівське та Дрогобицьке меблеві підприємства УТОГ.

На той час педагоги не отримували жодної методичної підтримки, адже Інститут дефектології Академії наук в Україні було створено лише у 1995 році. Кожен заклад діяв автономно, напрацьовуючи матеріали українською мовою. В садочку постійно проводилися семінари, вивчалися і застосовувалися на практиці напрацювання вітчизняних фахівців, здійснювалось індивідуальне протезування дітей сучасними слуховими апаратами, залучалися благодійні кошти. Налагодилася співпраця і наступність у роботі із Жовківською та Підкамінською (Бродівський район) спецшколами.

Завдяки Товариству глухих садок отримав цікаві іграшки майданчики, які виготовили на підприємствах УТОГ.

На початку 2000-х років поживавішало наукове життя, педагогічні кадри садка стали учасниками міжнародних проєктів з питань навчання нечуючих, які органі-

зовувалися на базі школи Марії Покрови у 2001–2003, 2005–2007 роках за темою «Раннє втручання».

Водночас настали й серйозні зміни, пов'язані із зміною керівництва... Прийшла нова керівниця закладу

Сьогодні контингент садочка заледве складає 12 осіб, і то це на папері... Ще 2018 року садок відкрив групу для чуючих дітей... Цікаво знати, хто дозволив перепрофільовувати садочок?

Галина Паславська, яка, на жаль, не стала продовжувачкою педагогічних традицій освітнього закладу, а проявила себе хорошим організатором та справжньою господинею. Нею відремонтовано дах садочка і господарські приміщення.

Але тут можна поставити питання: а для кого готує пані директорка такий рай на землі?

Сьогодні контингент садочка заледве складає 12 осіб, і то це на папері... 2018 року садок відкрив групу для чуючих дітей... Цікаво знати, хто дозволив перепрофільовувати садочок? Здійснено ущільнення груп для слабкочуючих, яких переведено із просторого приміщення у малесеньку кімнату. А спальню для дітей узагалі перевели на 2 поверх, чим також зашкодили діткам з порушеннями слуху, адже частина з них має порушення рівноваги.

Можливо, йдеться до того, що казковий будиночок в районі Стрийського парку, у якому розташований ДЗО № 35 м. Львова для дітей зі стійкими порушеннями слуху, змінить своє призначення?

І куди тоді прийдуть завтра глухі діти зі всієї Львівщини? Звідки набиратиме у перший клас своїх вихованців Львівська спецшкола Марії Покрови для глухих?

НАШІ НАЙЩИРІШІ ВІТАННЯ!

Голові Дунаєвецької
ТО УТОГ Тетяні Борисівні
МИХАЙЛОВИЙ 20 лютого
виповнилося 50 років. Наші
найщиріші вітання їй!

*Вам лише п'ятдесят.
Це зовсім небагато,
Коли серце співає
і хочеться свята,
Коли воно б'ється
і прагне любові,
Коли руки умілі до праці готові,
Коли мудрість зоріє у кожному слові.
Тож живіть іще стільки ж в пошані й здоров'ї!*

З повагою Хмельницька обласна організація УТОГ

ЗДОРОВ'Я ТА ОПТИМІЗМУ!

80-річний ювілей з дня народження святкує чудова жінка — Ганна Григорівна РОМАНЕНКО.

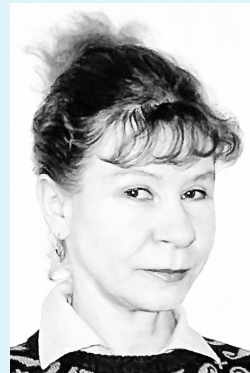
Народилася вона 14 лютого 1940 року в смт Комишани Херсонської області. Після закінчення Моршанського бібліотечного технікуму в Тамбовській області (Росія) з 1965 року почала працювати в Миколаївському обласному будинку культури глухих завідувачкою бібліотеки. Понад 40 років пропрацювала вона на теренах культурно-освітньої роботи, свою справу знала досконало, брала участь у громадській роботі та художній самодіяльності ОБК глухих.

За свою працю Ганна Григорівна має повагу і пошану, численні нагороди. Зараз вона на заслуженому відпочинку.

Хочемо побажати шановній ювілярці здоров'я та оптимізму, наснаги і щастя. Нехай шанують діти та внуки, а серце хай зігріває радість життя!

З повагою Миколаївська ОРВ УТОГ, Миколаївська облорганізація УТОГ та сім'я

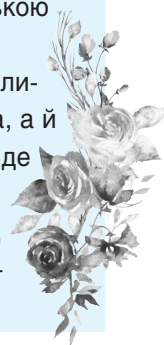
З ЮВІЛЕЄМ, ТЕТЯНО ПАВЛІВНО!

*Міцного здоров'я!
Сил і натхнення!
Енергії і завзяття!
Поваги і підтримки колег!
Любові і турботи
рідних і друзів!*

Колектив виконавчого апарату ЦП УТОГ і Всеукраїнська рада ветеранів УТОГ сердечно вітають з ювілейною датою Тетяну Павлівну ЛАПІЄВУ, яка успішно поєднує сумлінне виконання нелегких службових обов'язків з активною громадською роботою на посаді голови ВРВ УТОГ.

До ювілейних привітань долучаються не лише всі обласні ради ветеранів Товариства, а й колектив театру міміки і жесту «Райдуга», де Тетяна Павлівна за молодих років була яскравою зіркою сцени, і колектив КЦ УТОГ, де вона зараз — у числі найактивніших і найавторитетніших лекторів.

СВІТЛИХ ОБРІЇВ ВАМ!

5 лютого 2020 року кваліфікований перекладач жестової мови, співробітник товариства «Креавіта», колишній директор ОДК УТОГ, ведуча цікавих проєктів Уляна Олегівна ФРАНКОВСЬКА відзначила «золотий» ювілей!

Шановна Уляно Олегівно, Ваша активна робота в інтересах людей з інвалідністю викликає щире подяку багатьох глухих харків'ян.

*Бажаєм з нагоди знаменної дати
Любові й здоров'я, усмішок і сміху!
Хай будуть в родині тепло і достаток,
А успіх у справах приносить Вам втіху!*

Від душі бажаємо Вам величезного щастя і світлих обріїв на життєвому шляху!

Члени харківського клубу перекладачів ЖМ «Щебетушки», актори НСТ «Аріадна»

ЖИТТЯ — ДЛЯ ДОБРИХ СПРАВ

Раїса БИКОВСЬКА

Народилася Ніна Гнатівна Секачева 31 березня 1922 року в Донецьку (Сталіно), в багатодітній родині Сезонових. У трирічному віці Ніночка захворіла і втратила слух. Вся сім'я терпляче займалася з нею, вчила її зчитувати слова з губ.

У 1929 році, коли молодший брат Вітя пішов у перший клас загальноосвітньої школи, Ніна намагалася ні в чому не відставати від нього. Вчителька, бачачи її бажання вчитися, повела її до директора школи і попросила зарахувати до себе в клас цю глуху дівчинку. Так, разом з братом Вітею, Ніна закінчила 4 класи загальноосвітньої школи.

У 1934 році батьки дізналися про існування спеціальної школи для глухих в селі Селидове Донецької області (нині це місто). Ніна з любов'ю згадувала прекрасних вчителів і вихователів цієї маленької, затишної школи з хорошими майстернями. Незабаром її перевели в старший клас Луганської школи-інтер-

Учні любили свою вчительку так само, як і вона їх. Вона вчила їх думати, бути терплячими в будь-яких життєвих ситуаціях, вміти розуміти і прощати людей

нату для глухих дітей.

У передвоєнні роки, коли у Товаристві глухих не вистачало грамотних кадрів, Ніна була вчителем у школі з ліквідації неписьменності серед глухих при Калінінському райвно м. Донецька. У той же час вона працювала учнем ретушера у портретній майстерні.

Незабаром Ніна стала студенткою Кудинівського робітфаку під Москвою. Навчалася вона з великим бажанням і будувала великі плани на майбутнє, але війна обірвала всі її мрії.

Сім'я Ніни евакуювалася до Петровська Саратовської області, де дівчина почала працювати вчителем малювання в школі для глухих дітей, а у вільний час вела активну діяльність серед людей з порушеннями слуху, які, як могли, допомагали фронту.

Там же, в Петровську, вона зустріла свого однокурсника з робітфаку Сергія Секачева, який працював на військовому заводі, і незабаром стала його дружиною. У молодій сім'ї з'явилися дочка і син.

Після відступу німців з Ростова батьки Ніни вирішили переїхати до Новошахтинська Ростовської області. Слідом за ними переїхали і Секачеви з дітьми. Сергій, як хороший фахівець, був прийнятий на шахту № 7, а Ніна працювала художником клубу шахти «Західна-Капітальна».

Незабаром, щоб бути ближче до Товариства глухих, сім'я Секачевих переїхала до Ворошиловграда (нині Луганськ). У цей важкий час, коли ще тривала війна, відчувався брак педагогічних кадрів, і Ніна Гнатівна стала вчителем у вечірній школі для нечуючої молоді, а також вела гуртки при Будинку культури УТОГ. Учні любили свою вчительку так само, як і вона їх. Вона вчила їх думати, бути терплячими в будь-яких життєвих ситуаціях, вміти розуміти і прощати людей.

У 1953 році її чоловіка перевели на роботу в Сталінський УВК (нині — Донецьке ВП «Електромагніт»), і Ніна Гнатівна почала працювати в школі № 4 для глухих робітничої молоді. Вона брала участь в роботі Товариства глухих, обиралася членом правління міського відділу УТОГ.

До самого виходу на пенсію Ніна Гнатівна працювала вчителем, потім була вихователем гуртожитку.

В кінці життя вона жила одна і, попри похилий вік, сама справлялася з домашніми справами. Ніна Гнатівна прагнула не відставати від життя: читала газети, цікавилася подіями, що відбуваються навколо. І намагалася допомогти людям, яких любила і які її любили. І, звичайно, першою чергою, її думки і турботи були про близьких, рідних людей: дітей, онуків, правнуків.

НЕ НА СЛОВАХ, А У СПРАВАХ

ІВАННА ЦЕЛЕНЬ,

заступник директора з навчально-виховної роботи
Дрогобицького МП «Карпати» УТОГ

Дрогобицьке меблеве підприємство «Карпати» УТОГ, з часу заснування якого минуло 70 років, пережило чимало: і період становлення, і радість трудових досягнень, і труднощі ринкової економіки... І попри все — живе! Живе тому, що є люди, які працюють тут, збереглися трудові династії й справжній патріотизм проявляється не на словах, а у справах.

Починаючи з останнього кварталу 2016 року, підприємство очолює Б.І. Віткович, який зумів згуртувати колектив, дати всім проблеск надії на майбутнє.

Поряд з ветеранами праці — старшим інженером-технологом М.П. Мацигін та заступником директора з комерції Д.М. Кичун, працюють їхні молодші колеги: головний бухгалтер О.С. Хемич, економіст І.П. Осередчук, начальник цеху В.І. Роман, завідувач гуртожитку О.А. Ситнюк (останні, до речі, слабкочуючі люди).

Серед робітників підприємства теж є люди, які багато років працюють на виробництві. Це І.В. Гиряк, І.В. Матвіїв, Т.К. Стефанишин, подружжя Г.М. та М.І. Букілі, Д.С. та М.В. Шияни, М.В. Київ та інші.

У спілкуванні допомагає всім перекладач-дактилог М.Ф. Лукавецька, яка вже чотири десятиліття опікується людьми з порушеннями слуху.

Бухгалтер Марія Ганущак виросла в сім'ї нечуючого працівника нашого підприємства, вона часто радує нас своїми виступами, виконуючи пісні жестовою мовою.

Всі чудово розуміють, що від того, чи буде попит на продукцію, залежить майбутнє і підприємства, і кожного працівника

Головна турбота нашого колективу — замовлення. Протягом минулого року тут виготовляли меблі за індивідуальними замовленнями, а здебільшого — за виграними тендерами. Серед замовників — ПАО «Укргазвидобування» (в особі філії «Львівгазвидобування»), Державна гімназія м. Борислав, НВК № 1 м. Моршин, КНП «6-а міська поліклініка» м. Львова, КНП «Новороздільська міська лікарня», відділ освіти Жовтанецької селищної ради Львівської області, КНП «Дрогобицька міська поліклініка».

У цьому році підприємство продовжує брати активну участь у тендерах. Всі чудово розуміють, що від того, чи буде попит на продукцію, залежить майбутнє і підприємства, і кожного працівника.

Сторінки історії: в гостях у педагогічного й учнівського колективу Жовківської спецшколи-інтернату, 1987 рік. На фото є діти, які згодом стали працівниками нашого підприємства. Серед учасників колективу художньої самодіяльності Центру культури УТОГ є колишні працівники цього шкільного закладу

МОЄ ПІДПРИЄМСТВО: ЯКЕ ЙОГО МАЙБУТНЄ?

Готуючи матеріали до газети «Наше життя», на Дрогобицькому МП «Карпати» УТОГ провели бліц-опитування: «Моє підприємство: яке його майбутнє?»

Тереза СТЕФАНИШИН:

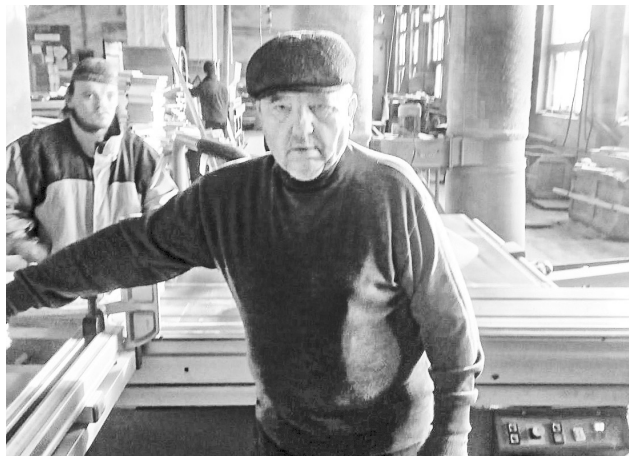
«Так, це моє підприємство, бо понад 30 років тому я прийшла сюди на виробниче навчання після закінчення Жовківської школи-інтернату, тут почала працювати, освоїла професію оздоблювальниці меблевих виробів. Тут мої друзі, родина, люди, які мені завжди допоможуть, порадять, підтримають. Я дуже хочу, щоб наше підприємство мало хороше і гідне майбутнє!»

Привітання Терези Стефанишин з ювілеєм

Іван МАТВІЇВ:

«Я на Дрогобицькому підприємстві «Карпати» УТОГ працюю з 1962 року. Тут здобув професію, визнання, нагороди. Але полишати роботу не хочу. Я в колективі однодумців, та й молодь ще треба повчити».

Іван Матвіїв — розкрійник пластей

Сергій МАТЮХІН:

«Я вже 10 років працюю на підприємстві, отримав 4 розряд лицувальника. Завжди згадую свою рідну Піщанську школу-інтернат і передаю вітання. На підприємстві я знайшов своє місце в житті, навчився професії».

Сергій Матюхін і Геннадій Біскупович — лицувальники

Дарія і Михайло ШИЯНИ:

«Нас поєднало підприємство. Тоді воно називалось учбово-виробничим. Вже виросли наші діти, маємо онуків. Ми завжди пишались тим, що працюємо тут — на Дрогобицькому МП «Карпати» УТОГ».

Дарія Шиян

Ганна і Мирослав БУКІЛІ:

«Ми працюємо на підприємстві від початку свого трудового життя: чоловік — столяр, а дружина — обробник меблевих виробів. Любимо своє підприємство і дуже хочемо, щоб воно працювало й надалі, було опорою для нечужих людей в майбутньому».

Мирослав Букіль та Ганна Букіль

Повний текст — на сайті «НЖ». Фото — на 3 сторінці обкладинки

ПРОСТО ГОВОРИМО: «ДЯКУЄМО!»

Нечуючі м. Борисполя

Робота і спілкування з глухими людьми мають свою специфіку: це знання їх психології, володіння жестовою мовою, безмежне терпіння, а головне — розуміння складного життя у сучасному світі.

До голови організації УТОГ люди з порушеннями слуху звертаються з найрізноманітнішими проблемами: з перекладу жестовою мовою, працевлаштування, придбання слухового апарата або путівки для відпочинку, налагодження стосунків в сім'ї, організації культурних заходів і багатьох-багатьох інших.

Володимир Геннадійович Яковлев, пропрацювавши головою Яготинської (а потім Києво-Святошинської) територіальної організації УТОГ понад 20 років, знав про проблеми глухих людей не з чуток, а на власному досвіді: батьки його були глухими.

Взаєморозуміння і взаємовиручка в родині були неписаним законом у спілкуванні з родичами і просто зі знайомими, не зважаючи на те, який у них стан слуху.

пов'язане з труднощами у їхньому працевлаштуванні. Ще однією проблемою був і залишається пільговий проїзд осіб з інвалідністю зі слуху у міському і міжміському транспорті. Переймався він і питанням транслявання телепередач в перекладі жестовою мовою.

Більшість цих питань залежать від рішень, які приймаються на загальнодержавному рівні. Недаремно кажуть: «Стукайте — і вам відчинять»... УТОГ і раніше звертав-

ся, і зараз продовжує писати в усі інстанції для вирішення цих проблем.

Проте є й такі питання, які можна і потрібно вирішувати, звернувшись до місцевої влади — у цьому Володимир Геннадійович робив все від нього залежне. Завдяки його клопотанням люди отримували фінансову допомогу, безоплатне лікування і слухопротезування, гарну роботу і місця для дітей у школах і дошкільних установах... Наприклад, молода сім'я за його сприянням отримала від міської влади дитячий візочок для первістка, а ветеран праці зміг безплатно прооперувати хворі очі й відновити зір — всі добрі справи й не перерахувати.

А на прохання В.Г. Яковлева надати приміщення під офіс для територіальної організації УТОГ мєрія Борисполя також відгукнулася з розумінням. Адже до цього глухим треба було для розв'язання своїх проблем їздити з Борисполя до Києва, де був офіс голови ТО УТОГ, що створювало чималі труднощі.

Не раз радували людей і організовані Володимиром Геннадійовичем виступи театру «Райдуга» з чудовими виставами як для дорослих, так і для дітей. Запрошуючи столичних артистів подарувати своє унікальне мистецтво місцевим глядачам (до речі, на ці виступи приходили й чуючі люди), Володимир Геннадійович радів разом з усіма.

За сумлінну працю, ініціативність і активну життєву позицію він має подяки і нагороди, але найцінніше для нього — людська подяка за добро й підтримку.

Нам, жителям Борисполя, просто дуже пощастило, що очолювала нашу організацію така людина як В.Г. Яковлев. Нещодавно він пішов на заслужений відпочинок і ми від чистого серця говоримо йому: «Спасибі! Міцного здоров'я, щастя і добробуту на довгі роки!»

Важливим життєвим уроком для Володимира Геннадійовича, який надали йому батьки, стала потреба творити добро і радіти від того, що ти зміг допомогти і порадувати іншого

А ще важливим життєвим уроком для Володимира Геннадійовича, який надали йому батьки, стала потреба творити добро і отримувати радість від того, що зміг допомогти іншому і порадувати його.

Саме тому Володимир Геннадійович ніколи не був байдужим до проблем, з якими стикаються люди з порушеннями слуху. Звертаючись і до місцевої влади, і до своїх колег в роботі він наголошував на необхідності вирішення низки важливих життєвих питань у житті глухих людей. Наприклад, це така болюча проблема, як низький рівень знань і слабке володіння жестовою мовою випускників школи, що надалі

БОГ ДАВ ЙОМУ ТАЛАНТ!

Інна СТРОГУШ

Професія кравця є однією з найдавніших і найсучасніших, зазвичай ця професія притаманна жінкам. Опанувати цю «не чоловічу» професію можуть не всі представники сильної статі, а серед глухих чоловіків тим паче. А ще мати власну крамничку, створювати різні види орнаментів для вишиванок на багатофункціональних швейно-вишивальних машинах і шити різні види одягу на замовлення... Все це поєднує у своїй роботі майстер — швець із Самбора Львівської області. Звати його Віктор Таран.

вати сам на себе. Спочатку орендував приміщення, а з часом зміг придбати своє власне. Маю крамничку з продажу та прокату вишиванок, весільних, вечірніх, дитячих суконь та карнавальних костюмів. Також маю асортимент галантерейних дрібниць. На другому поверсі — майстерня, де я виготовляю всі замовлення: крою, шию, вишиваю, ремонтую тощо.

— **Чому обрали саме вишивку?**

— Я займаюся улюбленою справою, але як і будь-якій людині, захотілося чогось нового. Тим більше, що в нашій країні почали відроджувати культуру та звичаї. Зріс попит на вишиванки у населення, а мене ця тема давно цікавить. І тепер для творчості є ще більше можливостей.

— **Що в роботі найважливіше для Вас?**

— Я ніколи не зупиняюся на досягнутому, завжди прагну розвиватися та вдосконалювати, навчаюся на різних майстер-класах, підвищую свою кваліфікацію в Академії моди та дизайну, відвідую виставки. Також багато інформації зараз доступно в інтернеті.

— **Хто Вам допомагає у спілкуванні з клієнтами?**

— Спочатку писав на папері. У мене в магазині працювали продавчині, які були сполучною ланкою між мною і замовником. Тепер мені допомагає дружина. Вона — мій персональний перекладач, майже завжди поруч.

— **Які у Вас плани на майбутнє?**

— Зараз мрію придбати промислову вишивальну машину. Це набагато прискорить виконання замовлень. А також хочу освоїти новий вид вишивки «рішельє».

— **Що побажаєте початківцям швейної справи?**

— Бажаю не боятися спілкуватися з людьми і наполегливо робити свою справу, отримувати справжнє задоволення від неї.

— **Дякую за гарне спілкування. Бажаю Вам успіхів, творчого натхнення і здійснення мрій!**

— **Коли Ви вирішили обрати «не чоловічу» професію, як відреагували на це Ваші батьки?**

— Це був мій власний вибір, а батьки мене підтримували. Бог дав мені талант і дав підтримку у сім'ї. Моя перша дружина — також кравчиня, ми разом працювали у власному ательє. Дружина подарувала мені трьох гарних чуючих синів. Але Бог забрав її до себе... Деякий час я сам займався вихованням дітей, і це дуже важко. І знову Бог довів мені свою любов і подарував чуючу дружину, яка тепер допомагає мені в усьому.

— **У Вашій родині ніхто не мав хисту до шиття?**

— Ні, в сім'ї такого хисту ні в кого не було, але моя бабуся з перших днів мого життя начебто напроорокувала, що я буду заробляти шиттям.

— **Коли Ви вперше проявили ці здібності?**

— З раннього дитинства мене не дуже цікавили машинки та інші іграшки — я дуже полюбляв шити одяг для ляльок. Навіть виготовляв для них м'які меблі. Також бачив, як в'язала моя мама, це також мене дуже захопило, тож зимовими вечорами можу сидіти й в'язати собі або синові светр. Ще бувало, щоб заповнити час у довгій подорожі, в'язав шапку дружині.

— **Як почався Ваш творчий шлях?**

— Ще в школі на уроках трудового навчання я займався шиттям разом з дівчатами. Після школи навчався в училищі на кравця з пошиття верхнього одягу. Після випуску з училища вирішив спробувати шити одяг на замовлення вдома. Працював і на фабриці. Але все пізнається у порівнянні, і я вирішив працю-

Повний текст — на сайті «НЖ». Фото — на 4 сторінці обкладинки

ГОВОРІТЬ — І ВАС ЗРОЗУМІЮТЬ!

За повідомленнями ЗМІ

69-річний програмний інженер корпорації Google Дмитро Каневський втратив слух ще в дитинстві, і з того часу йому довелося жити в різних країнах — Росії, Ізраїлі, Німеччині, США. Має дефекти мовлення, причина яких не тільки глухота, але й суміш вимов, властивих мовам, якими користується Каневський.

Щоб «чути», Каневський використовує сервіс Live Transcribe, який записує йому в реальному часі, що каже співрозмовник. Однак набагато більш складне завдання — розшифровка того, що говорить сам Дмитро.

Він спілкується з іншими людьми за допомогою системи, розробленої ним у співробітництві з фахівцями ізраїльського відділення корпорації Google.

Ця система має назву Euphonia. Йдеться про програму, здатну розшифровувати особливий тембр голосу Каневського та записувати промовлене ним в реальному часі.

«Euphonia базується на технології розпізнавання мови людей, мовний потік яких нерозбірливий через хворобу або з фізіологічних причин. Це може бути повне або часткове порушення слуху, перенесений інсульт тощо, — говорить Каневський. — Люди записують фрагменти своєї промови, які потім обробляє штучна нейронна мережа, яка формує особливу акустичну модель в базі даних Google, яку безпосередньо вводять в телефон користувача. Розшифровка мови здійснюється на екрані приладу».

Система, яка функціонує поки що в експериментальному режимі, була вперше представлена на конференції Google у травні 2019 року. Вона була розроблена в рамках проєкту AI for Good поряд з іншими технологіями для людей з порушеннями слуху — такими, як Live Caption і Live Relay. «Співробітники Google працюють над цими проєктами для надання допомоги працівникам компанії, але цей продукт використовують мільйони людей у всьому світі», — зазначає Каневський.

Для Каневського, математика за освітою, Euphonia

є розробкою, яка змінила його життя: «Ця система допомагає людям розуміти мене, дозволяє мені читати лекції та проводити презентації. Завдяки їй я вперше зміг поговорити зі своїми онуками, а раніше просив про допомогу сина і невістку».

Життя не раз випробовувало Дмитра на міцність. Після закінчення спецшколи для глухих дітей він навчався в Московському університеті — всупереч усім правилам і установкам. «Там тоді висіла табличка, яка забороняла вхід до навчального закладу сліпим і глухим, — розповідає він. — Моїм батькам і вчителям довелося поборотися за те, щоб я отримав дозвіл на навчання».

У 1979 році Каневський виїхав до Ізраїлю. «Я дуже боявся їхати. Адже вмів читати по губах лише по-російськи й знав, що з івритом мені буде складно, — говорить він. — І я якраз почав підготовку до докторської дисертації в Москві. Але все змінилося, коли я зустрів свою майбутню дружину. У неї на руках був виклик до Ізраїлю. Я закохався і зрозумів, що з нею готовий виїхати з країни. Мені довелося чекати 10 місяців до отримання дозволу на виїзд. Незабаром після мого від'їзду припинили видачу віз. Отже, мені пощастило».

Ця система має назву Euphonia

Згодом академічна кар'єра привела вченого спочатку до Німеччини, а потім в США: «На певному етапі я зрозумів, що не зможу повноцінно жити без технологій, які допомагають контактувати із зовнішнім світом. Я вирішив перейти на роботу до компанії IBM, яка в той час володіла найбільш сучасною технологією розпізнавання мови. Сподівався, що розробка приладу забере у мене близько 5 років. Але пройшло вже 25 років і задум реалізовано лише після того, як я перейшов до Google. Ця революційна технологія, що дозволяє людям з порушеннями слуху бути інтегрованими в суспільство, — не альтернатива жестовій мові, а просто ще один варіант для тих, хто має порушення слуху».

СПОРТ — ЦЕ ОЗНАЧАЄ ЖИТТЯ

Раїса БИКОВСЬКА

не ходив, і батьки доклали багато зусиль, щоб навчити його ходити і розмовляти.

Цікаво, що поштовхом до руху став для Сашка триколісний велосипед зі спинкою. Коли батьки придбали йому цю іграшку, Саша проявив великий інтерес до неї і завдяки цьому почав поступово крутити педаль, а згодом — і ходити. У семирічному віці став навчатися у допоміжній школі-інтернаті, але часто хворів і в результаті частково втратив слух.

Після закінчення школи за станом здоров'я лікарі заборонили йому працювати фізично. Але хлопець мав велике бажання до праці й умовив маму дозволити йому працювати на учбово-виробничому підприємстві УТОГ у м. Єнакієве. Разом з мамою вони прийшли до директора В.І. Колосова з проханням провести для Сашка екскурсію цим меблевим підприємством.

Екскурсію проводили начальник цеху М.М. Литовченко і майстер цеху З.С. Мартянова. У хлопця це залишило незабутнє враження і бажання працювати стало ще більше. Керівництво УВП пішло йому назустріч і взяло на роботу учнем виробничого навчання. Сашко проявив себе добросовісним і здібним учнем, освоїв спеціальність складальника. Приучений з дитинства до дисципліни, він ніколи не спізнився на роботу і виконував всі вказівки майстра. Спілкуючись на підприємстві з працівниками, освоїв жестову мову.

У вільний від роботи час Сашко брав активну участь у загальноміських змаганнях зі спорту, де познайомився з паралімпійською чемпіонкою Укра-

Олександр Шутько з Єнакієвого — скромна і великої душі людина, яка не афішує свої досягнення, але ми про них обов'язково маємо розповісти для прикладу іншим. Для цього є й нагода — нещодавно, восени 2019 року, він відзначив свій 50-річний ювілей.

Народився Олександр у великій і дружній багатодітній родині і був четвертою дитиною в сім'ї. Батько з матір'ю працювали на швейній фабриці. У дитинстві Саша був дуже хворобливою дитиною, в ранньому віці у нього виявили дитячий церебральний параліч (ДЦП). До п'яти років він

їни з плавання Оленою Акопян. Це знайомство зіграло велике значення у його житті: він за порадою Олени почав займатися легкою атлетикою. Першим його тренером був Сергій Михайлович Чутче, який розгледів у нього спортивні здібності. На обласних змаганнях у Донецьку хлопець посів 1 місце у бігу на 100 і 200 метрів і був нагороджений грамотою і вимпелом. Згодом Сашко став захоплюватися боксом, проте його тривалий час не приймали в секцію, бо з його діагнозом ДЦП це ризиковано.

Не дочекаєтеся, я все одно буду тренуватися і доб'юся свого!

У гуртожитку підприємства УТОГ була спортивна кімната, де Сашко займався після роботи. Він сам змайстрував боксерську грушу і, вивчивши спеціальну літературу, почав активно тренуватися. В один чудовий день познайомився з тренерами з карате — В.А. і С.А. Конєвими, які запросили його до секції. У 2001 році на атестації з карате Олександр отримав «помаранчевий пояс» і диплом. У 2002 році його взяли до секції тайського боксу «Муей-Тай». Він завзято ходить на тренування і ніколи не скаржиться на втому або хворобу, котра починає прогресувати з віком. Коли лікарі забороняють займатися спортом, він їм завжди відповідає: «Не дочекаєтеся, я все одно буду тренуватися і доб'юся свого!».

У бажанні займатися улюбленою справою його підтримує дружина Валентина, яка також має часткову втрату слуху. Вони разом постійно приходять в ДК і розповідають про досягнення Олександра в спорті, тим самим прищеплюючи підростаючому поколінню любов до активного способу життя. Серед людей з порушеннями слуху і ДЦП Олександр Шутько єдиний, хто займається боксом.

Наші побажання Олександру: продовжувати робити успіхи в тайському боксі й посідати призові місця, а також здоров'я йому на довгі роки і сімейного щастя.

Є ШАНС ПОВЕРНУТИ СЛУХ

Власна інформація

25 січня 2020 року у Києві відбулася зустріч дорослих кандидатів на здійснення кохлеарної імплантації (КІ) та користувачів КІ. Координатор «Української асоціації носіїв кохлеарних імплантів» Наталія Мокрій надала інформацію, яка може зацікавити і наших читачів.

Як відомо, у користувачів КІ та членів УТОГ різний погляд на проблему глухоти: на відміну від медичного погляду, коли глухота розглядається як діагноз, при якому призначається статус особи з інвалідністю, а глуха людина — як пацієнт, якому є шанс почути, в Українському товаристві глухих дотримуються соціокультурного погляду, коли позбавлена слуху людина — це носій особливої культури глухих, що використовує жестову мову і має свої соціокультурні особливості, які поєднують людей з порушеннями слуху в унікальну культурну і лінгвістичну спільноту.

Попри ці розбіжності, за всієї поваги до думки і світогляду інших людей, можлива співпраця між прихильниками цих протилежних точок зору у багатьох питаннях, зокрема з питань слухової реабілітації — у тих випадках, коли можна надати допомогу людям, які хочуть повернути втрачений слух.

Ще один аргумент, який завжди наводиться противниками кохлеарної імплантації — щодо відкритого оперативного втручання у мозок і пов'язані з цим ризики — залишимо на розгляд спеціалістів, які доводять, що це зовсім не так. Адже наука не стоїть на місці, напрацьовано великий досвід такого втручання і ризики практично не перевищують той, який існує при інших операціях.

Врешті, вирішувати самій людині, а ми лише подаємо інформацію, яка може її зацікавити.

Отже, Наталія Мокрій звернулася до УТОГ з проханням оприлюднити інформацію для тих людей з порушеннями слуху, які втратили слух нещодавно, вже у дорослому віці. Можливо, вони мали нормальний слух або вже користувалися слуховими апаратами — і раптово зовсім перестали чути. В такому разі для них є шанс повернути слух.

В Україні на державному рівні заплановано нарешті фінансування КІ для дорослих, тому це протезування планується здійснювати безкоштовно (йдеть-

ся про встановлення КІ на одне вухо). Якщо людина чула і перехворіла на менінгіт — то їй таку операцію робитимуть першочергово, бо електрод вводять у равлик замість природних рецепторів, які загинули, а після менінгіту равлик костяніє (відбувається так звана осифікація) і якщо затягнути з операцією, то допомогти буде вже неможливо.

КІ допоможе не всім. Якщо не було ніколи слухової пам'яті, тобто доросла людина чи дитина (до 5-6 років) ніколи нічого не чула, то ефективності від КІ не буде

Наталія Мокрій підкреслює, що КІ допоможе не всім. Якщо не було ніколи слухової пам'яті, тобто доросла людина чи дитина (до 5-6 років) ніколи нічого не чула, то ефективності від КІ не буде.

Тим же, хто, повторимося, втратив слух недавно і ще пам'ятає, що таке чути, Наталія радить пройти обстеження у лікарів і проконсультуватися з ними щодо КІ.

Про особливості слухового сприйняття за допомогою слухового імпланту, вартість налаштування апарату, наявність черги на здійснення КІ, протипоказання та міфи щодо такого оперативного втручання — більш детально ви можете дізнатися, переглянувши відео про зустріч «Разом зараз. І завжди» (<https://m.youtube.com/watch?v=mtuq6l2gHnw&feature=youtu.be>). Виступи на цій зустрічі супроводжуються титрами і перекладом жестовою мовою.

Контактний телефон:

0937433505 (Наталія Мокрій).

Зустріч з головою Львівської облорганізації УТОГ В.В. Балдігою

Міський центр зайнятості провів екскурсію на підприємстві з метою ознайомлення випускників Дрогобицької школи № 10 з роботою меблевиків

Головний бухгалтер вручає новорічні подарунки

Святкування на міському рекреаційному фестивалі «СпАрт»

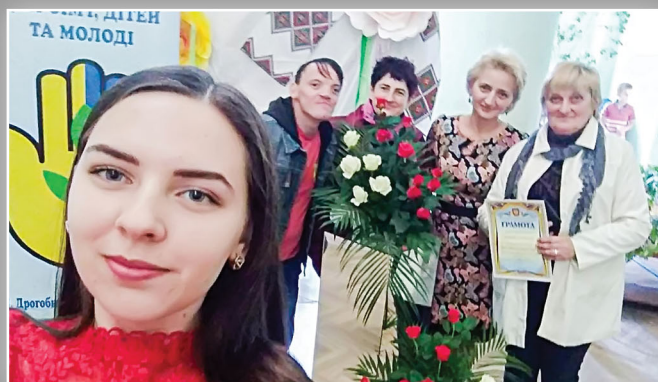
Збори колективу Дрогобицького ПМ «Карпати» УТОГ

Не на словах, а у справах

10-11 стор.

І зустрілись два Миколаї у гуртожитку підприємства

Колектив підприємства на міському фестивалі, присвяченому Дню міста

Діти глухих працівників підприємства в «Карітасі»

Бог дав
йому талант!
13 стор.

